

населення - для утилізації, знищення чи на переробку, з дотриманням вимог діючого порядку розпорядження відповідною категорією майна [3].

Звернемо увагу, що розпорядження вилученими митними органами і конфіскованими за рішеннями судів лікарськими та медичними препаратами, наркотичними засобами, психотропними речовинами, прекурсорами шляхом передачі їх для знищення чи утилізації, а також зброєю та боєприпасами шляхом передачі органам МВС, здійснюється митними органами [4].

Якщо майно, в тому числі транспортні засоби, передані органам державної виконавчої служби, за рішенням комісії не може бути реалізоване, заборонене для експлуатації та яке не реалізоване, таке майно передається безоплатно в установленому порядку або знищується (утилізується) [4]. Рішення щодо знищення (утилізації) майна приймається також у випадку, якщо за рішенням комісії майно не було безоплатно передано жодній з осіб, які виявили бажання його отримати.

Важливим є те, що отримані від реалізації майна податки та збори перераховуються державним виконавцем на відповідний рахунок митного органу в 3-денний термін для подальшого їх зарахування до Державного бюджету України.

Отже, на нашу думку адміністративні стягнення накладаються компетентними органами і посадовими особами шляхом видання спеціальних індивідуальних актів управління, що мають примусовий характер. Разом з цим, в Україні діє цілісна система нормативно-правового регулювання здійснення операцій з конфіскованим майном. Також дійшли висновку, що механізм розпорядження конфіскованим за рішеннями судів майном, що було вилучене митними органами врегульовано Порядком взаємодії органів державної виконавчої служби та митних органів при переданні майна, конфіскованого за рішеннями судів, та розпорядженні ним.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.
2. Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 року № 606-XIV // Відомості Верховної Ради України. - 1999. - № 24. - ст. 207.
3. Митний кодекс України: Кодекс України від 13 березня 2012 року № 4495-VI // Відомості Верховної Ради України. - 2012. - №44-45, № 46-47, № 48. - ст. 552.
4. Бенца В.В. Особливості виконання рішень про конфіскацію майна особистого огляду, як виняткової форми митного контролю /В.В.Бенца// [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.zakjust.gov.ua/main/en/publication/content/989.htm>

Митний брокер в Україні

Остропольский В.Л. - студент навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ - **Юрковська Л.Г.**

Актуальність даної теми полягає в тому, що професія митного брокера на даний час є мало відомою та досить новою для правового простору України.

Метою роботи є розкриття поняття «митний брокер», характеристика мети його діяльності, нормативних підстав його професійної діяльності, а також аналіз необхідності такої професії в Україні.

Ст. 416 Митного кодексу України (МК України) дає нам чітке законодавче визначення, хто такий митний брокер і яке його призначення.

Митний брокер - це підприємство, що надає послуги з декларування товарів, транспортних засобів комерційного призначення, які переміщуються через митний кордон України.[1]

Митний брокер здійснює свою діяльність на основі договору з особою, яку він представляє, надає всі відповідні послуги агента з митного оформлення.

Ч.1 ст. 418 МК України дає визначення, що таке агент з митного оформлення. Це фізична особа - резидент, що перебуває в трудових відносинах з митним брокером і безпосередньо виконує в інтересах особи, яку представляє митний брокер, дії, пов'язані з пред'явленням митному органу товарів, транспортних засобів комерційного призначення, а також документів, потрібних для здійснення їх митного контролю та митного оформлення.

Він має права, щоб виконувати свої функції з пред'явлення митному органу товарів, транспортних засобів комерційного призначення, а також документів, потрібних для їх митного контролю та митного оформлення, у будь-якому митному органі України. Митні брокери мають обов'язки перед особою, якій надають послуги, зокрема, не мають права використовувати інформацію, яка їм стала відома для здійснення своїх послуг, в інших цілях, а в разі порушення, митні брокери несуть як адміністративну, так і кримінальну відповідальність.

Будь-яка особа не може бути митним брокером, чи бути його агентом. Для здобуття правового статусу митного брокера потрібно отримати спеціальну ліцензію Державної митної служби України на здійснення митної брокерської діяльності або на право відкриття й експлуатації митного ліцензійного складу, і мати у своєму штаті агента митного оформлення чи агента, з яким заключений трудовий договір.

Агенту з митного оформлення потрібно пройти спеціальні курси: «Курси митних брокерів і декларантів», що діють при Асоціації митних брокерів України.

Після проходження вказаних курсів агент з митного оформлення подає до митниці заяву на ім'я начальника митниці, форма якої встановлена законодавством, та копії таких документів, завірених печаткою митного брокера:

- копія документа, що підтверджує наявність трудових відносин митного брокера з представником митного брокера;
- копія паспорта представника митного брокера;
- копія довідки про присвоєння ідентифікаційного номера (за наявності);
- копія диплома представника митного брокера про вищу освіту або довідка навчального закладу про навчання представника митного брокера.[2]

Митниця приймає заяву та відповідні документи, що подаються митним брокером протягом кожного місяця до першого робочого дня наступного місяця. Митниця протягом 10 робочих днів зобов'язана розглянути заяву та додані до неї документи. Далі вона зобов'язана провести іспит у строк до 30 робочих днів з дня отримання заяви митного брокера. За 10 днів до початку іспиту на стендах митниця надає інформацію про проведення іспиту. Проводиться іспит на комп'ютерах у формі тестування. Білет складається з 100 запитань з можливих 388 згідно із затвердженим переліком.[3]

За позитивного результату екзамену, коли представник брокера набрав не менше 60 балів зі 100 можливих балів білета, він протягом 5 робочих днів отримує посвідчення. За негативного результату екзамену, тобто 59 і менше балів, представник митного брокера подає до комісії нову заяву з проханням прийняти іспит. Важливий нюанс - кількість спроб зі складання екзамену не обмежена.

Митні брокери мають свою асоціаю, об'єднання підприємств, яка була заснована в 1995 році. Асоціація має на меті координацію господарської діяльності в інтересах митних брокерів, декларантів, власників митних ліцензійних складів — членів Асоціації, надання їм безкоштовної правової допомоги, інформаційної підтримки, пов'язаної з митним оформленням товарів. Станом на січень 2013 рік членами АМБУ є понад 90 підприємств.

Наявність такого суб'єкта як митний брокер полегшує діяльність митниці, оскільки працюють професіонали, які складали іспит, і зацікавлені у юридично грамотному вирішенні всіх можливих питань митного оформлення. За свої послуги митні брокери отримують грошову винагороду. Робота митних брокерів важлива і для осіб, які звертаються до них, оскільки суб'єкти господарювання отримують професійні послуги у досить специфічній сфері митних правовідносин, наділяючи митного брокера потрібними повноваженнями, повідомляючи необхідну інформацію, яка залишиться конфіденційною. Суб'єкти господарювання не витрачають свій час, і можуть бути впевнені у якості проходження митних процедур і формальностей, оскільки вони заключили договір, і митний брокер буде нести юридичну відповідальність за неналежне виконання своїх обов'язків.

Список використаної літератури:

1. Митний кодекс України. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>
2. Наказ Державної митної служби України від 18.08.09 №767 «Про затвердження Порядку прийняття іспиту у представників митних брокерів» [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0868-09>
3. Перелік тестових завдань, затверджений наказом ДФС України від 17.03.2015 №185. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/zakonodavstvo/mitne-zakonodavstvo/nakazi/63605.html>

Евтаназія

Козлов Д.А. - студент інституту історичної освіти Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Науковий керівник: доцент кафедри правознавства Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, кандидат юридичних наук, доцент - **Губань Р.В.**

Евтаназія (грецька. еи — добре + . 9ауато^ —смерть) — практика припинення (або скорочення) лікарем життя людини, яка страждає невиліковним захворюванням, відчуває нестерпні страждання, на задоволення прохання хворого в безболісній або мінімально болісній формі з метою припинення страждань.

Папа Іван Пвло II так визначив термін «евтаназія»: «Евтаназія — це дія або бездіяльність, що за своєю природою чи наміром виконавця спричиняє смерть з метою уникнути будь-якого страждання».

Термін «евтаназія» вперше вжито Ф. Беконом в 17 ст. для визначення «легкої смерті».

Станом на сьогоднішній день автоназію дозволено у таких країнах європи:

- 1) Нідерланди
- 2) Бельгія
- 3) Швейцарія
- 4) Німеччина (пасивна)
- 5) Італія (пасивна)
- 6) Швеція (пасивна) .

На сьогодні існують такі аргументи за і проти:

За

- 1) Людина має свободу вибору включно свого життя
- 2) Неможливість одуження і хвороба причиняє багато болі і страждань як самій особі так і її оточенню.

3) Акт милосердя тяжкохворим людям, у яких не працює мозок.

Проти

- 1) Ніхто не вибирав, своє життя а значить і немає право вибирати смерть